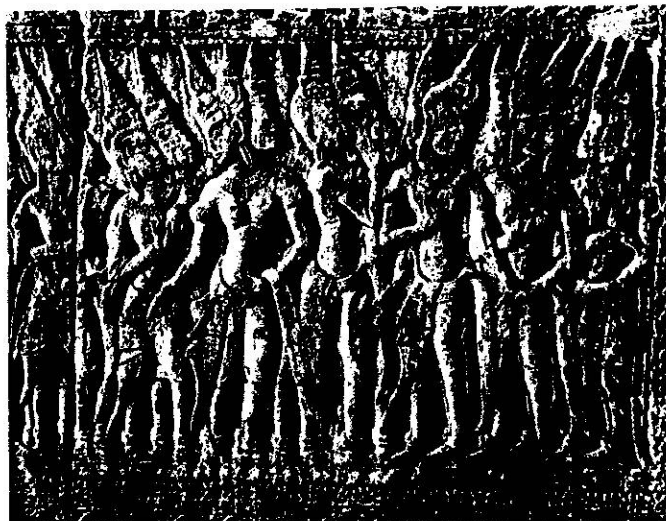

JAKARTA DU KÝ

DSK

Bài này nói về chuyến đi Jakarta của AH DSK. Tác giả đã lồng sự thật vào nhiều tình khúc tưởng tượng cho bài viết được uớt át thay vì khô khan như một tờ trình của dân CC. Xin các chị AHCC đừng nghĩ rằng: "Khiếp! Cái ông K này thế mà ghê quá trời. Thế mà từ trước đến nay ai cũng tưởng là ông ấy hiền!" Xin cảm ơn các chị AHCC.

Em yêu,

Rúa là một lần nữa anh đã lổi hứa với em là anh sẽ mãi mãi bên em, không còn xách va ly đi lang thang nơi xứ lạ quê người nữa. Anh có quá nhiều vấn đề không giải quyết nổi nên phải ra đi để khỏi phải giải quyết!

Hôm nay ngồi trong máy bay lơ lửng ở cao độ 11,000m trên Thái Bình Dương, anh nhìn ra cửa sổ, thì chỉ thấy một màu trắng xóa của mây, như màu tuyết trắng của cánh đồng trước nhà em hôm anh đến gặp lại em sau mấy năm xa cách. Kỳ này anh đi làm cố vấn công tác cho Thủy Cục Jakarta.

Jakarta là thủ đô của nước Nam Dương Quần Đảo. Nước này lúc trước đã từng qua giám sát "đỉnh chiến" tại VN, và là nơi tạm trú của hàng trăm ngàn thuyền nhân trên đường trốn chạy VC.

Anh đã cắn răng bỏ lại sau lưng biết bao kỷ niệm êm đẹp của những ngày chúng ta sống bên nhau. Từ

Los Angeles qua Jakarta phải bay trước hết tới Tokyo, rồi Singapore, rồi Jakarta. Chặng đường từ Los Angeles qua Tokyo dài nhất, gần trên 11 giờ, ngồi ế cả lưng! Ngoài cửa sổ chỉ có mây và nước và nắng chói chang, mặc dầu bây giờ là 8 giờ tối ở Los Angeles hoặc 11 giờ khuya ở Reston, VA... Vì anh bay business class nên uống rượu thả dạn. Ăn xong rồi ngủ dậy coi phim Dance with Wolves, rồi lại ăn nhưng nhớ em gái yêu nên rần rần ra vài trang viết đây. Chịu chưa hay là "Em không biết mô?"

Khi lên máy bay, sau nửa giờ chờ đợi, thì máy phóng thanh nói: This is your Captain speaking. We have a minor problem to fix. Don't worry! It will take 20 minutes. Hơi lo rồi đó. Sau 20 phút, thì thuyền trưởng lại nói: Thôi, tụi nó không có bộ phận thay thế. Nếu chờ thì phải ít nhất là hai giờ nữa mới có. Cứ bay đại. Bộ phận hu là đèn đọc sách. Như vậy không có gì hại đến sự an toàn của chuyến bay." Anh tự nhủ: "ừ, thì ông nói như vậy tôi tin như vậy, chớ lo thì tôi vẫn cứ lo!" Đó là cái hồi hộp của những chuyến viễn du. Cũng như trước đây, mỗi lần đi Trung Đông là mỗi lần hồi hộp vì sợ không tặc!

Máy bay rú máy từ từ rồi phi đạo. Anh chỉ nghĩ đại: "Nếu...?!!" Ôi thôi, đã trót rồi thì lo cũng rúa thôi. Nếu lỡ có chuyện chi thì em gái yêu sẽ hết thấy mặt anh, và khi nhớ anh thì chỉ có cách ca một mình bài hát quen thuộc của thời kỳ tang tóc trước 75 ở VN. Em còn nhớ không? "Vùng trời nào đó, anh đã bay đi..." Chuông và tiếng nói dịu dàng của cô chiêu đãi cho biết là máy bay đã ở trên cao độ an toàn và

hành khách có thể còi nịt an toàn. Hú hồn, rúa là kẻ nhu ngon ăn rồi.

Anh bật ghế dựa xuống cho thoải mái, lấy mặt nạ đen che kín cặp mắt và bắt đầu thả hồn vào cõi mộng. Hồn anh hiện đang lơ lửng bay về Reston, nơi mà hai đứa chúng ta đã nắm tay tho thẩn trong rừng, giữa những cây xanh lá với những con sóc rượt nhau kêu chí choé. Chao ôi, đó là những giây phút thần tiên mà anh đành bỏ lại sau lưng để rồi chừ ngồi tro tro một mình giữa những bạn đồng hành xa lạ. Hồn anh cũng du hành từ vùng trời Reston qua Great Falls rồi về Fountain Valley, nơi ông già anh đang moi mắt trông thẳng con trường nam gần như không khi mở có mặt ở nhà ngày kỵ ma, rồi xẹt qua Orange County, nơi mà bạn bè đã bày tiệc tống biệt anh.

Anh thiếp đi khi mô không hay, cho tới khi cô chiêu đãi đánh thức, cho khăn nóng lau mặt, dọn ăn snack, gồm trái cây, trong đó có cả đu đủ, rồi nhắc anh buộc dây an toàn vì máy bay sắp hạ cánh xuống phi trường Narita-Tokyo. Bây giờ là 4:44PM, giờ Tokyo, tức là 0:44 giờ sáng ở LA hoặc 3:44 giờ sáng ở VA. Đó là cái lộn xộn của các chuyến du hành quốc tế. Giờ giấc tùm lum, không biết mô mà lẩn. Body cũng bị đảo lộn tùm lum, đêm là ngày, ngày là đêm! Phi trường Narita chỉ thấy toàn là máy bay 747 đậu lênh nhễnh, mấy chiếc DC10 đậu gần đó coi như máy bay con nít. Phi trường chỉ có 4 satellites, tức là nhà hình tròn để cho máy bay tới đậu và đón hành khách. Vì máy bay thì nhiều mà satellite thì ít nên hầu hết các máy bay đều đậu ở ngoài sân, cách satellite khá xa. Northwest, American, Singapore Airline đều ở chung một satellite, rất tiện cho hành khách, chỉ tội một cái là hành khách quá nhiều, trong lúc đó chỗ quá ít, nên hành khách đứng ngồi lộn xộn như chợ Cầu Ông Lãnh! Ngoài trời, mây mù âm u, đúng là "tiền anh đi, em đã buồn mà trời cũng còn buồn hơn".

Vì không đủ gates nên mỗi cửa đều có hai hoặc ba chuyến bay khác nhau. Hành khách khi được kêu ra đi, chen chúc nhau như đi hội chợ tết Thị Nghè. Ra khỏi cửa thì ráng mà tìm cho đúng tên của chuyến máy bay mình muốn đi. Nói cho ngay các chiêu đãi viên đứng đây ra để sẵn sàng giúp đỡ hành khách. Xe buýt chở anh ra máy bay Northwest đậu tuốt

ngoài phi đạo. Có đi ra khỏi nước Mỹ mới thấy cái efficiency của cách tổ chức ở Mỹ. Ở đây tổ chức luộm thuộm quá!

Anh lại leo lên máy bay, buộc dây an toàn, khăn nóng lau mặt, chiêu đãi viên mời đọc báo, anh không thèm nghe, vì nó nói tiếng chi anh không hiểu. Hỏi lại, thì ra cô ta tưởng anh là Chệt hoặc Mã Lai, vì coi bộ anh giống mấy dân đó quá. Khổ cho anh, khi ở Ai Cập thì bị tụi nó kêu anh là Nhật Bản, qua Pháp anh là Chinois, qua Phi Luật Tân anh là Phi, qua Đài Loan anh là Thòong Dân, chừ lên máy bay đi Singapore anh trở thành Mã Lai!

Máy bay lại cất cánh lao vút trên vùng trời xám nghịt. Anh rần đồ giấc ngủ nhưng ngủ hết nổi, vì đã ngủ nhiều quá nên no mắt rồi. Ngồi đọc báo, coi TV, xong xem đồng hồ thì mới biết là máy bay đang bay gần không phận VN trước khi quẹo về Singapore. Cuốn phim dĩ vãng từ từ hiện ra trong đầu anh. Anh nhớ lại những ngày hải hùng của cuối tháng 4/75, ngày anh cùng gia đình trốn lên Tân Sơn Nhứt, nhờ một người bạn thân chở lên, chừ người bạn đó đã trở về với lòng đất, sau khi đã đưa được vợ con qua đến bờ Tự Do. Cuối cùng rồi anh cùng gia đình cũng chui được vô bụng chiếc máy bay xệ cánh giữa hai hàng quân cảnh VN, rồi qua Guam, Camp Pendleton, và rốt cục định cư tại California, mặc dầu bị vợ trách là không đi Canada, nơi anh đã từng du học. Nhưng anh biết khi qua đó sẽ bị lạnh buốt quanh năm. Anh nhớ tới lời khai với INS là anh phải ra đi, cũng như hàng trăm ngàn người đã phải bỏ xứ ra đi, vì không chịu được chế độ bạo tàn độc tài của CS. Rúa mà sau một thời gian ngắn, hàng ngàn người đã quên lời khai, vội vã "áo gấm về làng", bỏ về VN với trăm ngàn lý do khác nhau để che đậy cho hành động thiếu thành tín của mình, rồi trở qua đất tạm dung mà khoe là về VN sướng lắm, rẻ lắm, vui lắm, vv... Đúng là... Ôi thôi! Nghĩ tới làm chi cho nó buồn! Nói tới làm chi cho nó mệt! VN, nơi chôn nhau cắt rún của chúng mình đang ở dưới bụng phi cơ, rúa mà đối với anh nó còn xa hơn nơi chỗ em đang ở chờ anh, chỗ mà anh đã rời 17 giờ trước đây. VN ơi! Biết bao giờ những đứa con như chúng tôi mới có dịp trở lại để xây đắp hàn gắn lại những gì mà quý vị "đỉnh cao trí tuệ" đã vì thiếu hiểu biết phá tan hoang!!!

Suy nghĩ miên man thì chuông và đèn báo hiệu buộc dây an toàn lại hiện ra. Máy bay từ từ đáp xuống phi trường Chang-si, nơi nổi tiếng vì trại giam của quân đội Nhật vào thời kỳ 1945. Hình như tác giả J. Calwell đã viết cuốn truyện King Rat tả đời sống của quân đội Đồng Minh bị giam giữ đây thì phải (anh lại đi lạc đề rồi!).

Tính ra bay từ Tokyo đến Singapore hơn 6 giờ. Cộng tất cả là 23 giờ bay chưa kể mấy giờ ngồi chờ đợi dưới đất. Máy bay đổ hành khách xuống phi cảng lúc 12 giờ khuya ngày 30 tháng Tám (hai ngày sau ngày khởi hành), tức là 1 giờ trưa VA, 29 tháng Tám hoặc 9 giờ sáng CA (giờ Daylight Saving Time). Thủ tục nhập cảnh quá dễ dàng. Anh đi ra cửa có bảng đề Nothing to Declare chẳng ai thêm hỏi han. Phi cảng sạch như nhà thương, đúng như lời đồn chứ không phải mảnh lời quảng cáo của các cơ quan du lịch.

Nhờ có liên lạc sẵn với hãng hàng không nên anh lên xe buýt của khách sạn Le Méridien và về tới khách sạn lúc 1:30 sáng (31 tháng Tám, vì chỉ là mất tới ba ngày). Thôi, anh tạm đi nằm, rồi sáng mai kể tiếp.

Anh tưởng là ngủ không được, nhưng trần trọc mãi rồi giấc ngủ cũng đến. Anh làm một giấc đến 6 giờ sáng. Nướng thêm hai giờ nữa thì dậy tắm rửa đi ăn sáng. Ăn sáng cũng khỏi trả tiền, nhờ voucher của hãng máy bay. Anh thử bước ra đường coi phong cảnh và xem cái sạch nổi tiếng của Singapore thì bị dội lại vì nóng oi là nóng! Nóng tháng Tám mà vừa nóng vừa oi bức, không thua chi cái nóng của xứ Huế của anh trước khi trời mưa giông. Anh cũng ráng liếc sơ một chút, trước khi chạy vội vô khách sạn với máy lạnh. Thấy phong cảnh mà nhớ tới quê nhà ở VN. Cũng mái nhà ngói đỏ lờm chờm những đám rêu xanh đen. Những cây đa-xà rợp bóng mát. Đúng là hình ảnh của một quê hương mà chúng ta đã bỏ đi trên 16 năm! Nhớ nhà thì nhớ, nhưng nóng quá, anh bèn vô ngồi trong khách sạn có máy lạnh để xem phong lan trồng trong chậu vậy.

11:30 sáng, anh lại khăn gói lên phi trường. Xe chạy bên tay trái nên hơi khó chịu. Dọc đường thành phố sạch như có người cầm chổi sẵn để hể có rác là hốt liền.

Hiện anh đang ngồi ở phi cảng, sau khi thi hành thủ tục xuất cảnh chưa đến 1 phút! Phi cảng thuộc hạng quốc tế nên bày biện rất sang trọng; và tất nhiên hoa phong lan muôn màu được trưng bày để làm tăng vẻ đẹp của nơi này. Cũng lẽ tất nhiên nhà hàng bán đồ không thuế nhập cảnh đây cả phi cảng: chocolat, rượu, thuốc lá, dầu thơm, máy hình, máy radio, vv... không kể sao cho xiết.

Chỗ anh ngồi, phòng khách danh dự của hãng Singapore Airline, trưng bày một hồ cá nước mặn với đủ thứ cá muôn màu bơi lội tung tăng. Tiếng nhạc của rừng xanh, với tiếng vượn hú chim hót làm anh nhớ tới em, nhớ tới những buổi chiều tà, anh và em thơ thẩn như đi vào một thế giới thần tiên, mà nơi đó chỉ có hai đứa chúng mình. Chỉ có tiếng chim hót trên cành, chỉ có tiếng lá vàng bị đập kêu xào xạc, chỉ có tiếng gió thổi mon man dỏi gò má hồng của người em gái. Em đã cho anh nhiều buổi chiều tĩnh mịch thật thích thú. Em đã lắng nghe bao nhiêu lời tâm sự của anh, em đã tin tưởng ở anh như con chiên ngoan đạo. Em đã đối với anh như người bạn không biết phản bội, người vợ hiền kiểu thời "phong kiến", chỉ biết lắng nghe và phục tùng mà không hề có một lời cãi lại. Anh đã trút bao nhiêu buồn thương giận ghét lên đầu em mà chưa hề thấy em phiền muộn hoặc trách móc. Em đã cho anh một điểm tựa mà suốt cả cuộc đời còn lại của anh, anh sẽ không bao giờ quên. Cảm ơn Thương Đế đã cho anh, sau nhiều năm xa cách, gặp lại em.

Tiếng cô chiêu đãi viên nhắc nhở là chuyến bay SQ152 sẽ khởi hành lại một lần nữa kéo anh ra khỏi mộng đẹp để trở về thực tế. Đây sẽ là phần đi cuối cùng của cuộc du hành Los Angeles-Jakarta. Máy bay Airbus khi đáp xuống như muốn khoe đồng ruộng xanh um chung quanh phi trường quốc tế Soekarno-Hatta (cũng còn có tên khác là Cengkareng). Kiến trúc phi cảng khác hẳn với Singapore. Phi cảng dựng bằng gỗ với mái ngói đỏ trông có nhiều địa phương tính. Thủ tục di trú cũng không có chi rắc rối. Welcome to Indonesia Pak Khiem (ở Indonesia Pak là ông và Bu là bà). Lấy hành lý xong thì vì thiếu chỉ dẫn nên anh đã sắp ở cái hàng có đèn đỏ. Anh cứ nghĩ đèn đỏ tức là có người làm việc. Ai ngờ đèn đỏ là hàng "with something to declare". Có một hàng có đèn xanh. Đó là hàng mà tất cả các du

khách đều đi qua, chỉ trừ tên "nhà quê" này. Tụi nó bắt anh mò va li ra coi sơ rồi cho đi nhưng vì va li đầy sách vở nặng nên khi anh xách lên thì nghe kêu một cái "rắc", tức là tay anh bị trật gân, tay mặt, tay làm ăn nửa mới chết của tụi đó!

Ra khỏi phi trường về thành phố, xe chạy bên trái. Xe cộ cũng lộn xộn như thời kỳ tụi mình còn ở Saigon. Đường như có lằn gạch trắng rõ ràng nhưng vì mọi người đều bị khói xe mù mắt, nên chả ai thèm đi trong vạch trắng cả, trừ xe của ông cố vấn da vàng này.

Vô khách sạn xong, anh xẹt thử ra coi phố xá chút dinh chơi. Ui chụ cha oi! Trái cây vùng nhiệt đới đầy em oi! Nào xoài, nào chôm chôm, măng cụt, đu đủ, khế, nhãn lồng, mít, vv... ôi thôi, ôi mê ly. Cái mệt tan biến mất, nhưng anh cũng quá, không biết mua chi. Thôi, sơ sơ làm thử một kilô nhãn lồng với một kilô chôm chôm coi. Chợ búa nhộn nhịp, người dâu mà đông ời là đông, như kiến (nói theo mấy chú ở Chợ Lớn là lông ời cha chả là lông). Tiền ở đây cũng thuộc loại tiền Lèo, mua chi cũng bạc ngàn. Một US dola ăn sơ sơ gần 2000 đồng. Mua có một chút xiu mà trả gần mười ngàn đồng! Cho chú xách va li 2000 ngàn, anh bồi đưa nước ngọt 1000, vv...

Chiều lại đến. Và anh lại cố dỗ giấc ngủ, nhưng ngủ chỉ được! Lạ phòng, đổi giờ, nghĩ đến thời gian hơn hai năm mà anh phải ở đây, xa em, xa bạn bè, xa quyến thuộc, gần quê hương mà như nghìn trùng xa cách, anh chỉ có nước nằm nhắm mắt, thả hồn đi trở về Reston (đúng là anh già rồi, vì chỉ người già mới ưa nhớ tới dĩ vãng!). Anh nhớ rừng Reston của anh với những buổi chiều rực nắng, với lá muôn màu mỗi độ thu về. Anh nhớ đến những chiếc lá vàng mà em lượm tặng anh ù vào sách đọc để để nhớ lại cái tuổi học trò ép lá trao duyên. Anh nhớ tới những ngày cuối cùng anh ở bên em trước khi ra đi, nhớ tới cái khóc suốt muốt khi anh báo tin cho em biết anh sẽ ra đi trong hơn hai năm trời. Rồi anh nghĩ tới công việc mà anh sẽ làm, những người cố vấn bạn mà anh sẽ gặp và làm việc chung với họ, những người địa phương mà anh sẽ giúp đỡ họ trong công việc, những đặng chạm hàng ngày giữa cố vấn và người được cố vấn. Ôi thôi, biết bao nhiêu chuyện cần phải làm. Rồi còn phải tìm thuê nhà, thuê xe, thuê tài xế, thuê

chị đi chợ nấu ăn, giặt giũ. Cứ nghĩ tới những ngày cuối tuần bơ vơ một mình nơi xứ lạ quê người mà anh muốn vùng dậy, xách va li trở lên phi trường dzọt về Reston. Kệ nó, ăn welfare cũng được, miễn gần em là được rồi! Nói rứa chớ "một ra đi là không trở lại, quyết tiến, ta giống dân Lạc Hồng" mà đòi mò lại thỏ đế, bỏ chạy trước khi đối diện với vấn đề (we did it, didn't we in 1975). Kệ cha nó, nước tôi trơn rồi sẽ nhảy. Một liều ba bảy cũng liều, cứ thử mần cố vấn coi, cho nó ngon lành để "trả thù" cho cái thời kỳ mình bị mấy anh thái thú lông lá làm cố vấn ở VN trước đây.

Anh tự nhủ mình là "khóa sinh dự bị sĩ quan thuộc tiểu đoàn Nguyễn Huệ "sống mạnh sống hùng" đã từng hùng dũng ca bài "Đường trường xa, ta quyết đi cho đến cùng" thì thôi hăy chào tạm biệt Em Yêu. Anh sẽ ở đây cho mãn nhiệm kỳ. Nếu anh chịu không nổi thì sẽ bất chúc các quan cố vấn đời xưa của mình, bằng cách kiếm một cô nước da ngăm ngăm làm bạn vậy. Nói chơi cho vui, chớ lộn xộn, bà xã "lắt" mất hoặc siêu trùng AIDS xâm nhập thì bỏ mẹ!

Em à! Cuộc đời cố vấn là rứa đó. Nay đây mai đó, không nơi mô là nhà để ở lâu hết. Hết quốc gia này đến quốc gia khác. Cái nghiệp mình đã vương vào thì phải ráng trả cho xong. Ban ngày thì lên xe xuống ngựa, nói một tiếng thì thiên hạ nghe rầm rập, một chữ ký có thể đem vô hoặc tiêu ra bạc triệu, nhưng cố vấn cũng như kếp hát, khi đèn tắt, tức là văn phòng đóng cửa, thì lại cô đơn một mình!

Tạm biệt em yêu nghe.

Lời Hay 1 Đẹp

Thiện chí, anh thường có thừa,
chính Ý CHÍ là cái mà anh thường
thiếu kèm

P. L. GUERIN

Chúng ta chỉ cần thuộc hai mươi
sáu mẫu tự và biết "Muốn" một
cách quả quyết thì có thể học mọi
điều khác

ED STONE